

κι' ἀκούεται φωνή:
κάν τὰς κάν ἐπὶ τὰς.

Ἦ εἶν ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς Λακεδαιμονίους,
ἄνδρας ἀρειμανίου,
δ' εἰμεθα κι' οἱ τέσσαρες παρητημένοι πλέον
πειθόμενοι τοῖς ῥήμασι περὶ σιδηροδρόμων,
ζυγὸν δ' ἀπεινάζαμεν τὰ μάλιστ' ἀργαλέον...
Ἰστορες τούτων οἱ θεοὶ προαιωνίων νόμων.

Κι' ἔλεγε κι' ὁ Θεοτόκης κατηφῆς πολὺ καὶ σύνουρος
πρὸς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους...

Ἦχι, μὴ παρατηθήτε, τ' ὄργαις μείνετε καὶ φίλοι,
μὴ κι' ἡ Σπάρτη σας μὲ σκάνη,
καὶ μηχανικὸν ἀφεικτός ἡ Κυβέρνησις θὰ στελεῖ
νέα σχέδια νὰ κάνη.

Ἦχι μὴ παρατηθήτε,
καί' στοὺς λόγους μας πεισθήτε,
ἄλλως, τ' ὄργαις μου, καί' σας παρατεταί κι' ὁ Κορφιάτης
δίχως νάνα Σπαρτιάτης.

Μὴ παρατημένοι πάτε,
βουληφόροι Σπαρτιάται,
στὴν περιδοξὸν πατρίδα
τοῦ μεγάλου Λεωνίδα.

Τίποτε δὲν εἶχω πάλι
τὰ χαρτιὰ μου νὰ κλειδώσω,
καὶ παραίτησι νὰ δώσω
ὅτ' οὐ μενοῦτο σὺν τὴν ἄλλη.

Μὴ μοῦ φέρετε καὶ τώρα παραίτησις σκοτοῦρα,
γινετὶ μόλις φοβερίσω
πὼς γινετὶ θ' ἀποχωρήσω,
μοῦρχοντ' ἐκ τῶν Ἀνακτόρων δρὸ μικρὰ κασόνια ποῦρα.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Κόντε με θερμὰς φιλοφρονήσις
εἶδα κι' ἄλλας παραίτησις
βουληφόρων εὐφραδῶν
ὅπως λέγονυ βροχηδόν.

Ὁ καθὲς παρενοεῖτο
πὼς ἔαν κἀνοῦν τὴν δουλειὰ του,
καὶ κατόπι παρατεταίτο
κι' ἔτσι πῆγαυε καλῶ του.

Παραίτησις τούτοι κι' ἄλλοι,
κι' ἡ μερὶς τῶν Ἰαπώνων,
κι' ἡ μερὶς τῶν Ἑλλασσάνων
μὲ τὴν μεζόνια τοῦ Ρέλλη.

Ἔπειρε παντοῦ τὴν φρίκην τοῦ τοιοῦτον γεγονότος,
ἐκ τῶν πρώτων παρητήθη κι' ὁ πατήρ ὁ Πατρινός
λέγον ὅτι τὴν πακράνουν μὲ τὴν ἔλαση πολὺ
κι' οἱ πρὶν φίλοι Γραπουνέοι τὸν ἐπίτσιαυν χολή.

Ἐφευγὰν παρατηρήμενοι τοελεγκάδες καὶ κοπάδια
κι' ἔλασσε χωρὶς σωτήρας ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους ἀδεια,
καὶ παχείας κι' ἀχμιάς
δὲν εἰθαμαζες γαστέρας,
καὶ τὰς ἔδρας τῆς γυμνάς
ἐβλεπες ἀπὸ πατέρας.

Ἔσοβτο τὸ λάλον ὕδωρ καὶ τῶν λόγων ἡ φαγοῦρα,
τότε πιά κι' ὁ Θεοτόκης παραίτηθη δίχως ποῦρα
κι' ἀπεφάσισε νὰ ζῆση ἰστορὶς Κορφοῦς σὺν Κιγινιάτους,

κι' ἐπὶ τέλους παραπαλὸν
εἰς ἐρείπια τροπαίων
ἀπὸ δρᾶσιν σωτηρίαν παραίτηθη καὶ τὸ κράτος.

Τὸ ποῦρο μὰς κυρίας κι' ἀγνώστου καπνιστριάς.

Ἦτο δρόμο τοῦ Σταθίου φοῦσταιν ντυλικάτο
ἐφάνη σ' ἐν ἀμάξι μὲ ποῦρο μυρωδάτο,
κι' ἀμώσως συζητήσις ἐγέννησε μυριάς
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Τῆς μόδας ἡ κυρία μ' ἀφέλεια μεγάλῃ
τὸ ποῦρο τῆς καπνίσει,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρτότα τὸ μούτρο τῆς προσάλλει
καὶ κόσμο δαιμονίσει,
κι' ἐξήγειρε τὴν μῆνιν τῆς ἀνδρικής μυριάς
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Μὲ τὴν ἀφελεία τῆς ἀρσενικὸς δ' ἀβόλοισ
κι' ὁ δρόμος ἴσοχόλλησε,
κι' ἐφώναξε καθένας τῶν δρόμων φοικαράς:
τί μυρωδάτερ χνάτο,
κι' ἔκανε σ' ἔλους κρότο
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Τὴν ἐβλεπε καθένας μὲ φαντασίαις πρίμοια
γεμάτη νοστιμάδες καὶ νάξια περισσά,
καὶ σὲ πολλῶν κυρίων τὰ πρόσωπα γὰρ πείσμα
καπνὸς ἀρωματώδεις τοῦ ποῦρου νὰ φουσῇ,
κι' ὡς γεγονὸς ἐκρίθη τῆς νέας ἱστορίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Ποῦ νάναι τὸνεμά της;... δὲν τὴν εἶρε κανεὶς...
μὴν εἶναι ζωντοχίρα, δέσποινια, δεσποινίς;
μὴν εἶναι σφραζέτ τῆς Λόντρας ραφινάτη
κι' ἦλθε καί' σ' ἄς κλεινάς γὰρ νὰ μὰς μ' πῆ' σ' ὅ μ' τι;
Καὶ σ' ἔλους ἦτο θέμα μεγάλῃς ἀπορίας
τὸ ποῦρο τῆς κυρίας.

Ποία τάχα νὰν ἐκείνη,
ποῦ τέτοιο ποῦρο πίνει;

Γι' αὐτὴν ρωτοῦσαν ἄνδρες καὶ γέροι καὶ παιδιὰ,
κι' εἶπε κι' ὁ Περικλέτος μ' ἔλη του τὴν βλακεία:
γὰρ νὰ καπνίξῃ ποῦρο γεμάτο μυρωδιὰ
ὁ Θεοτόκης θάνα ντυμένος γυναικεία.

Καὶ καμώσις ποικιλιάς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγαστιάς.

Θερμότητα τὸν φίλον μας εὐχαριστοῦμεν πάλιν
δι' ἔσην τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν μεγάλην.

Ἦράματα Σιδύλλης, τομιδίου κομψότατον,
καὶ γλαφυρὸν καθ' ἅλα καὶ καλλιτεχνικώτατον.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή
ποῦ συναντᾶται λόγια καὶ ποιητὰ γινωστόα,
καὶ μέσ' σ' ἄλλα τὰ πολλὰ μοῦ φαίνεται τὸ μόνο,
ποῦ σὸν τὸ χάσκο φωμὶ πουλεῖται κάθε χρόνον.

Ἐμνηστεύθη μὲ σαμπάνια τοῦ Μερκάτῃ ἡ Καικιλία,
τῆς Πριγκήπισσας Ἐλένης ὕπασιςτριας τελεία,
μὲ τὸν Πάλλη τὸν Ἀντώνη, τέλειον ὕπασιςτην
τοῦ Πριγκηπο-Νικολάου, μὲ παιδείαν ἀγαστήν.
Καὶ μ' εὐχὰς ὁ Φαουλλῆς ἐχαρέτῃσε μυριάς
τούτων τὸν ὕπασιςτην μετὰ τῆς ὕπασιςτριας.